

са разговарали съ Него. — Апостолъ Петръ, като са възхитилъ отъ това чудесно зрѣлище, казалъ на І. Христа: Господи! Хубаво ни е тѣка; ако щешъ, да на правимъ тѣка три колибы: една за Тебе, друга за Мойсея, третъ за Іліа.

Слѣш. Христіены! отъ какво станѣло отъ веднѣжъ толкозъ хубаво на Апостола Петра тамъ на гората, что то той желалъ да си остане вынѣжъ тамъ? Свети Петръ, на вѣрно, и по-напредъ вывалъ на тѣзъ гора, а отъ какво именно сега мѣ станѣло тамъ толкозъ хубаво? — Отъ тѣй, че като са преобразилъ І. Христосъ, тогазъ отъ Него грѣла необыкновенна свѣтина, Божественна свѣтина; и Апостолитѣ, колкото можели да сземѣстатъ, наслаждавали са отъ Нея. Вредъ дѣто има Божественна свѣтина все е хубаво: и въ тѣмното е свѣтливо, и въ пѣстината е весело.

Желаете ли вый, слѣшатъ, и на васъ да е хубаво и весело на земята, и васъ да огрѣва Божественна свѣтина? — Живѣйте по мѣждѣ си, съгласно и съ любовь, — и на васъ ще вѣде хубаво и весело, и вый ще да живѣите въ Божественна свѣтина: кто любитъ брата своего, [1] казва възлюбленный Христовъ ученикъ, онъ во свѣтѣ пребывае. Както Божественната свѣтина грѣла на Фаворската гора, дѣто Ап. Петръ искалъ да направи три колибы: тѣй грѣе

[1] 1. Іоан, гл. 2, ст. 10.